

ДЕТЕТО И ЗВЕЗДАТА

Имало едно малко дете, което не живѣло щастливо на земята. То било така слабо и нѣжно, че никой не обичалъ да играе съ него. Затова стояло самотно и тѣжно въ стаичката си и плачело. Само нощемъ, когато всички лѣгали да спятъ, и свѣтлинитѣ загасвали, то сѣдало на прозореца и чакало да изгрѣятъ звездитѣ. И когато една

по една тѣ блѣсвали като малки далечни фенерчета, то ги поздравлявало тихо, и лицето му свѣтвало отъ надежда. Следъ като минѣло полунощъ, на небето изгрѣвала още една звезда, най-хубава отъ всичкитѣ. Тя се усмихвала нѣжно като добра фея съ прекрасно лице. После спускала златна стълба на земята, и по нея детето се покачвало на небето. То минавало по млѣчния пѣтъ, цѣлиятъ насипанъ съ безброй ситни звезди и бисеренъ прахъ. Въ

него краката потѣвали като въ скрежъ, сякашъ той водѣлъ къмъ приказното царство на бѣлитѣ лебеди. После идвала широка рѣка, чиито води блестѣли като златисто-синьо кадифе. По нея плували сребристи лодки съ запалени разноцвѣтни фенерчета. Това били звездитѣ-лодки, чиито гребла прѣскали водни капки като роса по земята.

Детето се качвало на една отъ лодкитѣ, отъ която тихо се разнасяла музика. На отсрещния брѣгъ го чакала чудна девойка въ бѣла свѣтина и го поемала за ржка. Тя била звездата на детето, която винаги изгрѣвала въ полунощъ, чакала го и го повеждала между два реда деца, облѣчени въ бѣло. Тогава всички се хващали за ржка и заедно съ